

Arrest

nr. 73 368 van 17 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op 25 augustus 2010 een asielaanvraag in. Op 28 juli 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Mongoolse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Saikhan in de provincie Bulgan. Samen met uw echtgenoot was u veefokker. G., een ver familielid van uw echtgenoot, gaf uw echtgenoot de opdracht om gestolen paarden van één plaats naar een andere plaats te brengen. De politie kwam hier achter en in oktober 2008 werd uw echtgenoot gearresteerd. In november 2008 zou hij tot 9 jaar gevangenisstraf zijn veroordeeld. Na de veroordeling van uw echtgenoot zei G. u dat hij u zou helpen met het vee. U besloot daarom in de buurt van hem te gaan wonen. U werd echter mishandeld en verkracht door G.. U diende verschillende keren naar het ziekenhuis te gaan voor verwondingen aan uw hoofd en duim. In februari 2010 ging u enkele dagen naar uw moeder in Erdenet. Daarna lag u in het ziekenhuis. Vervolgens leefde u afwisselend bij uw moeder en uw schoonbroer. U kwam niet meer bij uw eigen thuis. In augustus 2010 reisde u met de trein van Mongolië naar Rusland. Van daaruit reisde u per vrachtwagen verder naar België. Op 25 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw nationale identiteitskaart neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging door G. vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. De mishandelingen en verkrachtingen die u zou hebben ervaren, kunnen niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Immers het betreffen hier louter criminele, en dus gemeenrechtelijke feiten, die geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees. De bewijslast berust nochtans in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn of haar relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu 1 niet het geval is. Hoewel u verklaarde verschillende keren naar het hospitaal te zijn geweest voor de verzorging van de verwondingen die u opliep tijdens de mishandelingen, legt u hiervan geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans verklaarde u dat er een soort agenda bestaat waar telkens op geschreven wordt wanneer u in het hospitaal komt. U bracht dit document echter niet mee (zie gehoorverslag CGVS pp. 7-8). Wanneer u gevraagd werd naar documenten betreffende de rechtzaak tegen uw echtgenoot verklaarde u hieromtrent niets te hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Het is echter weinig geloofwaardig dat u, als zijn echtgenote, over geen enkel document zou beschikken omtrent de rechtzaak waarin uw man de hoofdbeschuldigde was. U verklaart dat G. de documenten misschien heeft meegenomen toen ze bij u terecht kwamen (zie gehoorverslag CGVS p. 9), kan niet overtuigen. Voorts legde u evenmin een document neer dat aantoonde dat u klacht neerlegde bij de politie. Het ontbreken hiervan verklaarde u door te stellen dat u bang was dat G. het document zou vinden en er dus zou achter komen dat u naar de politie geweest was. Daarom besloot u het document te verbranden (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Aangezien G. volgens uw verklaringen reeds tegen u had gezegd dat u naar de politie was gegaan, hetgeen er op wijst dat hij reeds op de hoogte was, was er geen enkele reden om het document alsnog te verbranden. De vaststelling dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw asielrelaas, noch van het hospitaal, noch van de rechtzaak tegen uw man, noch van uw klacht bij de politie, doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bijgevolg kan de geloofwaardigheid louter bepaald worden op basis van uw verklaringen. Maar ook hier zijn er elementen die uw geloofwaardigheid danig op de helling zetten. Vooreerst bent u niet op de hoogte van wat uw echtgenoot precies gedaan heeft waardoor hij tot negen jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Zo weet u niet of hij de paarden enkel van de ene plaats naar de andere plaats moest brengen of dat hij daarenboven de paarden ook zelf moest stelen. U zegt namelijk zelf dat u niet weet hoe het in elkaar zit (zie gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Nochtans bent u uw man twee keer gaan opzoeken in de gevangenis (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Er kan bijgevolg van u worden verwacht dat u enigszins op de hoogte bent van wat uw echtgenoot precies heeft gedaan waardoor hij tot negen jaar gevangenisstraf zou zijn veroordeeld. Voorts weet u evenmin hoe de politie te weten kwam dat uw echtgenoot bij deze criminele feiten betrokken was. Op de vraag

hoe de politie bij uw man terecht kwam, antwoordde u dat u het niet wist. “Misschien heeft iemand hem gezien. Wie en hoe weet ik niet.” (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dat u hier zo slecht van op de hoogte bent, duidt op een zeer geringe interesse in de problemen waarmee uw man te maken kreeg, hetgeen opnieuw twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook wanneer u gevraagd werd of er bewijzen zijn tegen uw echtgenoot die zijn schuld kunnen aantonen, diende u het antwoord schuldig te blijven. U hebt enkel het vermoeden dat er bewijzen tegen hem zijn omdat ze hem anders niet zouden arresteren. Over welke bewijzen dit dan zouden zijn, zwijgt u (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Wanneer u wordt gevraagd op basis van wat uw echtgenoot dan wel veroordeeld is op de rechtbank antwoordt u ontwijkend door te stellen dat u niet op de rechtbank aanwezig was en dat uw man volgens u is veroordeeld voor diefstal. Deze ontwijkende en vage antwoorden op vragen in verband met cruciale elementen in uw asielrelaas, in combinatie met een aantal vragen waarop u het antwoord schuldig diende te blijven, doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft de problemen die u na de veroordeling van uw echtgenoot beweerde te ondervinden met G. dient te worden opgemerkt dat u beweerde hiervoor slechts één keer bescherming te hebben gezocht bij de Mongoolse autoriteiten, namelijk door een klacht in te dienen bij de politie. Volgens uw verklaringen kwam G. te weten dat u naar de politie was gestapt. U weet echter niet hoe G. hiervan op de hoogte kwam (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Wanneer u werd gevraagd waarom u niet opnieuw naar de politie bent gestapt om de mishandelingen aan te geven, antwoordde u dat G. ermee dreigde u aan te geven bij de politie indien u dat zou doen. Hij zou de politie namelijk gaan vertellen dat u samen met uw echtgenoot betrokken was bij de diefstal waardoor u net als uw man in de gevangenis zou belanden (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Het is echter niet geloofwaardig dat u nalaat klacht in te dienen van ernstige mishandelingen louter omwille van een bedreiging die kant noch wal raakt. Aangezien u niets met die diefstal te maken had en er dus zeker geen bewijzen tegen u bestaan, is het weinig waarschijnlijk dat u hiervoor zou worden opgesloten en veroordeeld. Dergelijke verklaringen, waarom u geen bescherming zocht bij uw eigen autoriteiten, kunnen bijgevolg niet volstaan. Tot slot dient te worden verwezen naar de mogelijkheid van het interne vluchtalternatief. Aangezien u geen problemen kende met de Mongoolse autoriteiten maar slechts met één persoon, namelijk G., betreft het in dit geval een lokaal conflict. Er is geen enkele reden om aan te nemen waarom het voor u niet mogelijk zou zijn zich elders in Mongolië te vestigen om zo te ontkomen aan uw problemen met G.. Sinds uw vertrek uit Mongolië, nu bijna een jaar geleden, zou G. u slechts twee keer opgezocht hebben bij uw moeder in Erdenet en één keer bij uw schoonbroer in Bulgan. Volgens u zei uw moeder die twee keer aan G. dat u in Bulgan was voor uw medische behandeling. U vermeldt 2 echter nergens dat hij uw moeder bedreigde of dat het bezoek van G. aan uw moeder enige repercussie met zich mee bracht (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Het lijkt er dus sterk op dat de mate waarin u door G., na uw vertrek uit Saikhan, actief wordt gezocht danig gerelativeerd moet worden. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaat echter niet om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.1. Verzoekster “meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: aangaande de weigering de hoedanigheid als vluchteling en het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen: Schending art. 1 Conventie van Genève van 28.07.1951; schending

van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht, schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus beoordelingsfout van het CGVS".

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168 263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.4. Het "objectiviteitsprincipe" als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is de Raad onbekend. Verzoekster voert daarbij dit middel niet nuttig aan nu het niet in het minst wordt toelicht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster verklaart Mongolië te zijn ontvlucht omdat zij er na de strafrechtelijke veroordeling en opsluiting van haar echtgenoot wegens veediefstal, belaagd, verkracht en mishandeld werd door zijn kompaan.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoekster legde ter adstructie van haar asielaanvraag enkel haar nationale identiteitskaart neer. Aldus staat verzoekster hoogstens haar voorgehouden identiteit doch geenszins haar reisweg en het voorgehouden asielrelaas. Verzoekster toont ook niet aan wanneer ze haar land verliet en wanneer ze in Europa toekwam.

3.4. Verzoekster stelt dat haar problemen geheel verbonden zijn met de medeplichtige van haar echtgenoot bij de veediefstal. In zoverre verzoeksters echtgenoot als hoofdbeschuldigde terechtstond wegens veediefstal, veroordeeld werd tot negen jaar gevangenis en ook effectief opgesloten werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster deze feiten kan staven aan de hand van allerhande documenten, temeer nu deze de kern uitmaken van haar asielaanvraag. Verzoekster legt echter geen enkel stuk neer waaruit kan blijken dat ze (nog steeds) gehuwd is, noch staat ze de strafrechtelijke vervolging van haar man, noch de mishandeling door G., noch dat zij diverse malen in het ziekenhuis werd behandeld voor de hierbij opgelopen verwondingen.

3.4.1. Verzoekster stelt over de rechtszaak van haar man *"Ik heb niets, nooit gehad. Misschien heeft G. dat genomen toen het bij mij terecht kwam"* (gehoorverslag CGVS, p.9). Verzoekster is verplicht tot medewerking. De Raad ziet ook niet in waarom verzoekster, desgevallend via een advocaat in Mongolië, geen informatie heeft gevraagd tijdens het proces of na de veroordeling tot negen jaar gevangenisstraf van haar echtgenoot, te meer nu haar problemen met G. pas aanvingen na de veroordeling van haar echtgenoot. Daargelaten de al dan niet onafhankelijkheid van het gerechtelijk apparaat, kan evenmin worden ingezien waarom de overheid of gerechtelijke instanties verzoeksters echtgenoot zouden beletten kennis te krijgen van zijn veroordeling. Voorts is het niet ernstig te beweren dat dergelijke ernstige en zwaarwichtige gebeurtenissen als een strafrechtelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van negen jaar, in gezinsverband niet uitvoerig besproken worden of dat zij als echtgenote niet nauw betrokken was bij de rechtszaak van haar man. Dat verzoekster haar asielrelaas niet adstrueert klemmt temeer nu haar verklaringen evenmin kunnen overtuigen. Verzoekster bleek quasi geheel onwetend te zijn inzake de strafrechtelijke vervolging en veroordeling van haar man en wist niet waarvoor hij precies veroordeeld werd, en op grond van welke elementen en bewijzen, terwijl zowel verzoeksters zoon als zij zelf ook na zijn veroordeling nog contact hadden met haar man en hem gingen opzoeken in de gevangenis. De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekster hierover geheel onwetend kon blijven, in het bijzonder in acht genomen de nefaste gevolgen die deze veroordeling had op haar eigen leven, die haar er zelfs toe zouden aangezet hebben te vluchten naar het buitenland. Verzoekster kan haar onwetendheid dan ook evenmin toedekken waar zij argumenteert dat zij *"is momenteel ernstig ziek, hetgeen de kwaliteit van haar herinneringen en de mogelijkheid om haar verhaal te vervolledigen momenteel onmogelijk maakt"* nu zij tijdens het verhoor op het CGVS hierop nooit gewezen heeft niettemin zij de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, noch haar medische problemen staat aan de hand van documenten. Hoe dan ook verzoeksters komst naar Europa veronderstelt minstens een bewuste keuze, een doorzetting en een navenante organisatie van haar gezin, te meer nu er twee minderjarige kinderen achterblijven. Verzoekster toont niet aan waarom zij dit wel had om haar migratie naar Europa op te zetten en niet om zich te informeren naar de redenen, de noodzaak en het eventuele nut van een vlucht naar Europa. Aldus biedt verzoekster geen aannemelijke verklaring voor de talrijke hiaten en onwetendheden in haar verklaringen, die de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuithalen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat aan deze feiten enig geloof moet gehecht worden zodat de gevolgen hieruit, met name de problemen met G., ook geen basis hebben.

3.4.2. De Raad kan trouwens ook vaststellen dat verzoekster bij loutere beweringen blijft inzake haar mishandeling. Los van een 'medisch agenda' kan niet worden aangenomen dat verzoekster haar medische problemen niet kan aantonen, noch wanneer ze geopereerd werd aan haar vinger of wanneer ze gekwetst werd aan het hoofd. Verzoekster toont dan ook niet aan dat deze verwondingen dateren van na de -niet aangetoonde- gevangenschap van haar echtgenoot noch toont ze een minimaal causaal verband aan. Daargelaten dat volgens het verzoekschrift uit algemene informatie blijkt dat de hospitalen in Mongolië over geen registratiesysteem beschikken voor gevallen van huishoudelijk geweld, dan nog had verzoekster kunnen aantonen wanneer, hoelang en waarvoor ze medisch behandeld werd, zij het om louter medische opvolging. Verzoeksters argument *"Nooit zou mevrouw zoveel vluchtkilometers kunnen doen met een agenda"* kan dan ook geenszins overtuigen te meer daar ze wel een identiteitskaart meebracht. De bewering *"hoe zou zij een agenda kunnen meebrengen van het hospitaal, men leeft in MONGOLIE nog gedeeltelijk in een gesloten maatschappijsysteem"* is al evenmin relevant nu een medische opvolging geen uitstaans heeft met een al dan niet gesloten maatschappij.

3.4.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

(Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daargelaten dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aanbrengt van haar voorgehouden problemen, toont zij ook niet aan dat de vervolging van haar man ingegeven was door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.5. De essentie van de bestreden beslissing, met name dat verzoeksters problemen – in zoverre waarachtig, quod non – geen internationale bescherming behoeven, wordt evenmin weerlegd. Verzoeksters verwijzingen naar de *“afhankelijkheid en corruptieprobleem van het gerechtelijk apparaat”* en de bewering dat het daarom *“volledig begrijpelijk [is] dat verzoekster geen enkel document bezit van deze rechtszaak”* zijn irrelevant. Verzoekster heeft immers geen problemen met haar overheid zodat niet kan worden ingezien waarom geen bescherming zou worden geboden bij een eventuele klacht tegen een derde. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij in het verzoekschrift beweert dat er ook *“een risico van opsluiting voor verzoekster bestaat”*, nu ze dit nooit eerder in haar asielprocedure verklaarde en zelfs uitdrukkelijk aangaf nooit problemen te hebben gekend met de Mongolische autoriteiten (vragenlijst, p.2). Overigens stelt verzoekster zelf dat de politie wel heeft geluisterd en dat ze een attest had gekregen van de klacht die ze had ingediend. De loutere bewering dat zij tevergeefs klacht heeft neergelegd bij de politie kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoekster nood zou hebben aan internationale bescherming. Ze heeft immers zelf haar politieattest verbrand in plaats van dit nader op te volgen in Mongolië desgevallend via mensenrechtenorganisaties, vrouwenorganisaties of gerechtelijk.

3.5.1. Verweerder wijst er terecht op dat de relevantie niet kan worden ingezien van verzoeksters *“verwijzing naar informatie omtrent mishandelingen in de huiselijke sector en verkrachting binnen het huwelijk”* en de door haar geciteerde paragrafen uit mensenrechtenrapporten aangezien *“de beschreven feiten niet gepleegd werden door verzoeksters echtgenoot maar door een ver familielid van haar”* en voorts kan er op worden gewezen dat verzoekster de problemen met G. geheel verbond aan de veroordeling van haar echtgenoot. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Uit de door verzoekster aangebrachte informatie kan hoogstens worden afgeleid dat er in Mongolië corruptie kan plaatsvinden, en problemen als huiselijk geweld niet altijd efficiënt worden vervolgd door de autoriteiten, doch geenszins dat vrouwen in Mongolië als sociale groep dienen te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d en nood zouden hebben aan internationale bescherming louter omwille van de algemene situatie van vrouwen in Mongolië of omdat het gerechtelijke apparaat er niet altijd optimaal functioneert. Verzoekster maakt niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève. De argumenten inzake een mogelijk intern vluchtalternatief zijn dan ook niet nuttig.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, doch werkt dit niet nader uit in het verzoekschrift.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK